

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/78/2022
Identifikačné číslo spisu: 7104899725
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2024
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Katková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:7104899725.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C. E., narodenej S., L., proti žalovaným 1/ R. M., narodenému S., L., 2/ G. M., narodenej S., L., zastúpeným advokátom JUDr. Martinom Kožiakom, Košice, Murgašova 3, o zaplatenie 11.617,87 eur s príslušenstvom, vedenom pôvodne na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 11C/326/2004, o dovolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. júla 2021 sp. zn. 3Co/38/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 7. júla 2021 sp. zn. 3Co/38/2020 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 11. marca 2020 č. k. 11C/326/2004-576 (v poradí štvrtým rozsudkom) uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 11.617,87 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16. septembra 2004 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala uloženia povinnosti žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 11.617,87 eur (350.000 Sk) s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne od 16. júla 2003 do zaplatenia titulom pôžičky.

1.2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 657, § 658 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“).

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe zmluvy o pôžičke veriteľ prenecháva dlžníkovi určité množstvo druhovo určených vecí na voľné nakladanie, prípadne spotrebovanie a dlžník sa zaväzuje vrátiť vec rovnakého druhu. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, pretože na vznik záväzkového vzťahu sa vyžaduje aj reálne odovzdanie veci dlžníkovi a to buď bezhotovostným spôsobom na účet

dlžníka (pri peňažnej pôžičke) alebo odovzdaním z „ruky do ruky.“ Pojmovým znakom zmluvy o pôžičke je: a) určenie zmluvných strán (veriteľ a dlžník), b) prenechanie druhovo určenej veci, ktorá je predmetom zmluvy, c) dočasnosť zmluvného vzťahu, d) povinnosť vrátiť vec rovnakého druhu. Predmetom zmluvy o pôžičke môžu byť len druhovo určené veci, ktoré sú zastupiteľné. Pre zmluvu o pôžičke nie je predpísaná písomná forma. Základnou povinnosťou dlžníka je vrátiť vec toho istého druhu, v tom istom množstve a kvalite. Pokiaľ doba vrátenia požičanej veci nebola zmluvne dojednaná, je dlžník povinný vec vrátiť prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal (§ 563 OZ).

1.4. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa domáhala zaplata sumy 11.617,87 eur s príslušenstvom z titulu požičania finančných prostriedkov žalovaným 1/, 2/ v období od septembra 2001 do mája 2002 s tým, že buď žalovaní 1/, 2/ jej finančné prostriedky vrátia, alebo vykonajú prepis bytu na jej osobu a G. M..

1.5. V priebehu konania boli vypočutí žalobkyňa, žalovaní 1/, 2/, G. M. a svedkovia. Z „účastníckych výpovedí“ vyplynulo, že žalobkyňa finančné prostriedky dávala G. M., ktorý ich mal následne odovzdať žalovaným 1/, 2/.

1.5.1. Žalovaní 1/, 2/ vo svojej výpovedi tieto tvrdenia žalobkyne popreli s tým, že žiadne finančné prostriedky im poskytnuté žalobkyňou neboli s poukazom na to, že mali dostatok vlastných finančných prostriedkov na rekonštrukciu domu v L. a žalovanému 1/ bolo vyplatené aj odstupné. Skutočnosť, že by mali byť v L. prepísať na žalobkyňu považujú za nepravdivé tvrdenie a o tomto sa nikdy nerozprávali.

1.5.2. Podľa názoru súdu prvej inštancie zo svedeckých výpovedí jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa odovzdávala finančné prostriedky žalovaným 1/, 2/, pretože žalobkyňa mala dostatok finančných prostriedkov, aby finančnú hotovosť žalovaným 1/, 2/ mohla požičať. I z listinných dôkazov predložených žalobkyňou vyplynulo, že žalobkyňa mala k dispozícii finančné prostriedky a taktiež finančné prostriedky požičiavala aj iným osobám.

1.5.3. Svedkovia ďalej uviedli, že žalobkyňa finančné prostriedky odovzdávala G. M..

1.6. Žalobkyňa predložila i návrh zmluvy o zriadení vecného bremena užívania bytu zo 17. júna 2003 vypracovaný C. E. (v tom čase komerčným právnikom) na požiadanie syna žalovaných 1/, 2/ G. M., pričom z obsahu navrhovanej zmluvy vyplynulo investovanie vlastných finančných prostriedkov vo výške 300.000 Sk žalobkyňou do nehnuteľnosti žalovaných 1/, 2/ (byt v L.) s tým, že v návrhu zmluvy sa „žalovaný“ označil za vlastníka bytu v L. na základe „darovacej listiny“ jeho rodičov, pričom zriaďuje v prospech žalobkyne vecné bremeno časovo neobmedzeného práva užívania predmetného bytu.

1.6.1. Súd prvej inštancie mal za to, že obsah navrhovanej zmluvy potvrdzoval poskytnutie sumy 300.000 Sk žalobkyňou na rekonštrukciu nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaných 1/, 2/ a zároveň aj pravdivosť tvrdenia, že pri poskytnutí finančných prostriedkov žalobkyňa predpokladala, že v lehote do jedného roka od nasťahovania sa (spolu s G. M.) do bytu v L., t. j. do 15. júla 2003, budú jej buď poskytnuté finančné prostriedky vrátené alebo dôjde k prevodu predmetného bytu do jej vlastníctva a G. M..

1.6.2. Svedecká výpoveď G. M. ohľadne vyjadrenia sa k návrhu zmluvy je nevierohodná, pretože nezodpovedala obsahu návrhu zmluvy.

1.7. Ďalej súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobkyňa sumu 1.659,70 eur (50.000 Sk) vložila priamo na účet žalovaných 1/, 2/. Sama skutočnosť, že pri vklade neuviedla ako jeho dôvod pôžičku pre žalovaných 1/, 2/, neodôvodňuje záver o neunesení dôkazného bremena na preukázanie tvrdenia žalobkyne o poskytnutí týchto finančných prostriedkov žalovaným 1/, 2/.

1.7.1. Žalovaní 1/, 2/ neunesli dôkazné bremeno, že sa jednalo o vrátenie poskytnutej pôžičky synovi G. M..

1.7.2. V tejto súvislosti bola nevierohodná svedecká výpoveď G. M. v tom smere, že vloženie sumy 50.000 Sk bolo z titulu vrátenia poskytnutej pôžičky matkou do D., ktorú zabezpečovala žalobkyňa, pretože on bol zamestnaný a nemohol do banky ísť, kým žalobkyňa zamestnaná nebola (zhodne vypovedal aj žalovaný 1/).

1.8. Súd prvej inštancie vyhodnotil svedecké výpovede G. L., Y. G., K. G., G. H., E. H. a G. D. za dôveryhodné s tým, že bolo preukázané, že žalobkyňa poskytla žalovaným finančnú sumu 11.617,87 eur.

1.8.1. Pri hodnotení dôkazov zbral súd prvej inštancie do úvahy i návrh zmluvy o zriadenie vecného bremena práva užívania bytu, pričom spornosť návrhu zmluvy ani jedna zo strán nenamietala.

1.8.2. Žalovaní 1/, 2/ uvádzali, že zmluva nebola podpísaná, a teda nemá právnu relevanciu. Podľa názoru súdu prvej inštancie, aj keď zmluva nebola podpísaná, môže z nej nepriamo vyvodiť okolnosti, na základe ktorých si žalobkyňa uplatnila svoj nárok, a to vrátenie žalovanej sumy. Uvedenému nasvedčuje obsah zmluvy vypracovaný práve na podnet syna žalovaných 1/, 2/ G. M., ktorú žalobkyňa nepodpísala.

1.8.3. Súd prvej inštancie neprihliadol na svedeckú výpoveď C. E., keďže návrh zmluvy dostatočne preukázal tvrdenia žalobkyne a svedok C. E. nebol zbavený mlčanlivosti.

1.8.4. V uvedenom období žalobkyňa žila so synom žalovaných 1/, 2/ v partnerskom vzťahu, resp. viedli spoločnú domácnosť a plánovala s ním spoločnú budúcnosť, preto išlo o celkom inú situáciu, ako pri pôžičke poskytnutej cudzím osobám.

1.9. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa dôkaznými prostriedkami preukázala opodstatnenosť svojho nároku, preto súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 11.617,87 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16. septembra 2004 (t. j. od podania žaloby, pretože nebolo preukázané, kedy žalovaní 1/, 2/ mali finančné prostriedky vrátiť žalobkyni) a v prevyšujúcej časti uplatnených úrokov z omeškania súd prvej inštancie žalobu zamietol.

1.10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok" alebo „CSP") v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobkyňa bola v plnom rozsahu úspešná, preto jej súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd" alebo „odvolací súd") na odvolanie žalovaných 1/, 2/ rozsudkom zo 7. júla 2021 č. k. 3Co/38/2020-642 (v poradí štvrtým rozhodnutím) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (prvý výrok) a uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v celom rozsahu (druhý výrok).

2.1. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ak pri rozhodovaní vychádzal z názoru, že žalobkyňa poskytla žalovaným 1/, 2/ peňažnú pôžičku, ktorý správne právne posúdil, ak uložil žalovaným 1/, 2/ poskytnutú pôžičku vrátiť.

2.2. V zmysle § 657 OZ zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, pretože na vznik záväzkového vzťahu sa vyžaduje aj reálne odovzdanie veci dlžníkovi. Pre zmluvu o pôžičke nie je predpísaná písomná forma.

2.3. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že nárok uplatnený žalobkyňou titulom poskytnutej pôžičky je dôvodný.

2.4. V tejto súvislosti poukázal na listinný dôkaz - návrh zmluvy o zriadenie vecného bremena užívania bytu zo 17. júna 2003 vypracovaný komerčným právnikom na návrh syna žalovaných 1/, 2/, ktorý ako budúci vlastník sa zaviazal zriadiť v prospech žalobkyne vecné bremeno časovo obmedzené ohľadom

užívania bytu č. XX na ulici C.. Z návrhu bolo zrejmé, že bol vypracovaný za účelom vyporiadania dlhu.

2.5. Podľa názoru odvolacieho súdu svedok G. M. (syn žalovaných 1/, 2/) v konaní dostatočne neobjasnil, za účelom vyporiadania akého dlhu nechal vypracovať návrh zmluvy, preto treba mať za to s poukazom na ostatné vykonané dôkazy (v uvedenom období žalobkyňa žila so svedkom v partnerskom vzťahu, resp. viedli spoločnú domácnosť a plánovali spoločnú budúcnosť), že sa jednalo o vyporiadanie dlhu - peňažnej pôžičky poskytnutej žalovaným 1/, 2/. Bez právneho významu je tvrdenie žalovaných 1/, 2/, že návrh zmluvy nebol podpísaný, nakoľko aj bez podpisu tohto návrhu tento osvedčuje okolnosti uplatnenia nároku žalobkyne v konaní.

2.6. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania žalobkyňa preukázala existenciu zmluvy o pôžičke.

2.7. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaní 1/, 2/ (ďalej len „dovolatelia“ alebo „žalovaní 1/, 2/“) podali dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Poukázali na to, že proti rozsudku súdu prvej inštancie (v poradí štvrtým rozsudkom), ktorým im bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 11.617,87 eur s príslušenstvom titulom vrátenia pôžičky,

podali odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.2. Odvolací súd rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (v poradí štvrtým rozhodnutím), avšak k ich odvolaciemu dôvodu o nesprávnom procesnom postupe prvoinštančného súdu spôsobujúcom porušenie ich práva na spravodlivý proces nezaujal žiadne stanovisko, a túto odvolaciu námietku v rozhodnutí ani neuviedol.

3.3. Oni v odvolacom konaní namietali nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, čím došlo k porušeniu ich zákonného práva na spravodlivý proces, pričom povinnosťou súdov je rozhodnutie odôvodniť v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

3.4. Pokiaľ rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie, rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje žiadne odôvodnenie vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ani žiadne odôvodnenie vo vzťahu k odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, a preto je daná dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

3.4.1. V prípade nevyporiadania sa odvolacieho súdu s odvolacím dôvodom (a navyiac ani neuvedením v rozhodnutí) ani nemožno polemizovať o presvedčivosti alebo nepresvedčivosti rozhodnutia, ale o jeho nezákonnosti. Potreba náležitého a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu ku všetkým odvolacím dôvodom je zvýraznená tým, že spor trval 17 rokov a boli v ňom súdom prvej inštancie vynesené štyri (opačné) rozsudky.

3.5. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedli, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal otázkou zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu a nevyhnutnosti skutočného odovzdania peňazí veriteľom dlžníkovi. Pokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne [rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší

súd" alebo „dovolací súd“) z 30. júna 2010 sp. zn. 3Cdo/325/2009 a z 27. mája 2014 sp. zn. 5Cdo/174/2013, uznesenie najvyššieho súdu zo 16. decembra 2015 sp. zn. 4Cdo/403/2014].

3.6. Oni od začiatku sporu poukazovali na to, že zmluvu o pôžičke nikdy písomne ani konkludentne neuzavreli a nikdy im neboli odovzdané a nimi prevzaté žiadne peniaze, ani nikdy medzi nimi nebol dohodnutý žiadny pôžičkový zmluvný vzťah a o údajnej existencii daného zmluvného vzťahu sa dozvedeli až v rámci súdneho konania.

3.6.1. Žalobkyňa nepreukázala uzavretie zmluvy o pôžičke medzi nimi, ani odovzdanie peňazí im, resp. existenciu ich záväzku ako solidárnych dlžníkov vrátiť predmet údajnej pôžičky.

3.6.2. Esenciálnym predpokladom uzavretia zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu je odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. V uvedenom prípade nevznikol a nemohol vzniknúť právny vzťah zo zmluvy o pôžičke, pretože v konaní nebolo preukázané odovzdanie peňazí žalobkyňou im. Naopak bolo preukázané a aj samotnou žalobkyňou potvrdené, že im žiadne peniaze neodovzdala (okrem sumy 50.000 Sk, ktorú žalobkyňa vložila na účet žalovanej 2/ z dôvodu, ktorý oni a svedok G. M. vysvetlili).

3.7. Ani jeden zo žalobkyňou navrhovaných a vypočutých svedkov nepotvrdil, že by im mala žalobkyňa odovzdať akúkoľvek sumu. Aj pri opätovnom výsluchu svedok G. L. uviedol, že žalobkyňa údajne dala nekonkretizované peňažné prostriedky G. M. a nie im. A aj svedkyňa H. údajne videla odovzdanie sumy 20.000 Sk len G. M. a nie im.

3.7.1. Podotkli, že pokiaľ žalobkyňa poskytla, resp. požičala akúkoľvek sumu ich synovi, tento je samostatným subjektom s plnou spôsobilosťou na právne úkony a s procesnou spôsobilosťou a len od neho mohla, resp. mala údajne požičané peniaze žiadať vrátiť. Zmluva o pôžičke medzi žalobkyňou ako veriteľom a nimi ako dlžníkmi nemohla nikdy vzniknúť ani prípadným odovzdaním, resp. požičaním peňazí G. M..

3.8.

Ďalej poukázali na vecný a logický rozpor medzi tvrdením žalobkyne (a aj ňou navrhnutých svedkov), že mala požičať sumu 9.958,18 eur (300.000 Sk), ale prvoinštančný i odvolací súd jej právnym titulom zmluvy o pôžičke priznal sumu 11.617,87 eur (350.000 Sk). Z odôvodnenia prvoinštančného súdu (i odvolacieho súdu) nie je zrejmé ani to, prečo rozhodol o ich solidárnej povinnosti.

3.9. Súd oboch inštancií sa nesprávne vyporiadali aj s konceptom zmluvy o zriadení vecného bremena. Mali za to, že tomuto dôkazu nie je možné prikladať právnu relevanciu nielen preto, že táto zmluva nebola nikdy uzavretá a podpísaná, ich sa ani netýkala, o jej existencii ani nevedeli, pričom vychádza z nepravdivého predpokladu, že G. M. je vlastníkom bytu na základe darovacej zmluvy, avšak ani vlastníctvo bytu G. M. a ani darovacia zmluva neexistovali. Údaje uvedené v návrhu zmluvy negujú pravdivosť a hodnovernosť všetkých ďalších údajov a nemožno z nich ani nepriamo vyvodzovať dôvodnosť nároku žalobkyne, ako to odôvodnil odvolací súd i súd prvej inštancie.

Kto nie je vlastníkom nehnuteľnosti, nemôže s ňou disponovať ani zriaďovať vecné bremeno k tejto nehnuteľnosti údajne za účelom vyporiadania záväzku tretích osôb.

3.10. Podľa ich názoru investícia do veci iného ani pri najextenzívnejšom výklade nezakladá vznik dvojstranného zmluvného vzťahu zmluvy o pôžičke. Žalobkyňa, ako aj svedkovia výslovne potvrdili, že rozhodujúcu časť „investícií“ si žalobkyňa pri svojom odchode z bytu zobrala so sebou. Samotná žalobkyňa hodnotu toho, čo si z bytu neodniesla, ohodnotila pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 5. apríla 2005 na sumu 50.000 Sk. V priebehu sporu nebolo žalobkyňou nijako preukázané, že by suma 300.000 Sk bola do bytu na C. zo strany žalobkyne preinvestovaná,

3.11. Vzhľadom na uvedené navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a priznal im nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaných 1/, 2/ uviedla, že považuje dovolanie za neprípustné, resp. aj za nedôvodné, bez existencie relevantných dovolacích dôvodov.

4.1. Dovoláním je fakticky spochybňovaný skutkový stav nesporne zistený odvolacím aj prvoinštančným súdom, avšak dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

4.2. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP považovala za neurčité, nepreskúmateľné, ak dovolatelia nekonkretizovali, čím sa nezaoberal v dôvodoch rozsudku súd prvej inštancie.

4.3. Podľa jej názoru sa súd prvej inštancie v dôvodoch rozsudku náležite vysporiadal so všetkými dôležitými skutočnosťami a dôkazmi a jeho odôvodnenie spĺňa všetky zákonné požiadavky v zmysle § 220 ods. 2 CSP a taktiež odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je v súlade s § 387 ods. 2 CSP (viď body 13., 14., 15., 16., 17., 18. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

4.4. V súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu z 26. júna 2019 sp. zn. 1Cdo/241/2018, 31. mája 2018 sp. zn. 2Cdo/92/2018, z 11. októbra 2017 sp. zn. 3Cdo/173/2017, z 27. apríla 2018 sp. zn. 4Obdo/35/2017.

4.5. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 písm. a) CSP opätovne poukázala na § 442 CSP.

4.5.1. Súd prvej inštancie (totožne i odvolací súd) podrobne hodnotil všetky vykonané dôkazy, z ktorých bolo preukázané, že k dohode o pôžičke skutočne došlo, v akom rozsahu poskytla pôžičku žalovaným 1/, 2/ ako manželom, a že peniaze boli odovzdané jednak priamo prevodom na účet žalovanej 2/, tak aj v hotovosti prostredníctvom G. M., syna žalovaných 1/, 2/, ktorého na to poverili priamo žalovaní 1/, 2/ v jej prítomnosti.

4.5.2. Aj svedkyňa potvrdila odovzdanie požičanej sumy G. M. svojej matke (žalovanej 2/) v aute pred miestom, kde boli peniaze odovzdané.

4.5.3. Námietky žalovaných 1/, 2/, že súdy oboch inštancií nepovažovali pôžičku za reálnu zmluvu pre neodovzdanie peňazí, nie sú dôvodné, ani ničím preukázané (viď odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v bodoch 14. až 18.).

4.6. Z dovolania nie je zrejmé ani právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej činnosti, preto prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daný (uznesenie najvyššieho súdu z 29. novembra 2017 sp. zn. 6Cdo/182/2017, z 31. októbra 2017 sp. zn. 2Cdo/5/2017).

4.7. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol, resp. zamietol a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podali v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpené advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Z dovolania vyplýva, že dovolatelia vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP odôvodňovali nepreskúmateľnosťou rozsudku odvolacieho súdu pre jeho nedostatočné odôvodnenie.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa

ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov [viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 251/03]. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona teda treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9.2. Z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., sp. zn. 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

11. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej mozgnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa

zaobrá všetky právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

13. I v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

13.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

14. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaní 1/, 2/ podali proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie (č. l. 596 -599 spisu), ktoré odôvodnili odvolacími dôvodmi podľa: 1/ § 365 ods. 1 písm. b) CSP, nakoľko súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, 2/ § 365 ods. 1 písm. f) CSP, keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, 3/ § 365 ods. 1 písm. h) CSP, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14.1. Žalovaní 1/, 2/ v odvolaní namietali nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré podľa nich nespĺňalo atribúty v zmysle § 220 ods. 2 CSP, čím došlo k porušeniu ich zákonného práva na spravodlivý proces.

14.2. V odvolaní žalovaní 1/, 2/ poukázali na to, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s nedostatkom ich pasívnej legitímácie, keďže so žalobkyňou nikdy neuzavreli písomne ani konkludentne zmluvu o pôžičke a neprevzali od žalobkyne žiadne peniaze. Zdôraznili to, že esenciálnym predpokladom uzavretia zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu je teda odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, pričom v konaní nebolo preukázané odovzdanie peňazí žalobkyňou im. Naopak bolo jednoznačne preukázané a aj samotnou žalobkyňou potvrdené, že žalovaným nikdy žiadne peniaze neodovzdala.

14.3. Súd prvej inštancie v bode 36. odôvodnenia protichodne a vzájomne si odporujúc, uviedol, že: „Z účastníckych výpovedí vyplynulo, že žalobkyňa finančné prostriedky dávala G. M., ktorý ich mal následne odovzdať žalovaným 1/ a 2/." „Zo svedeckých výpovedí jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa odovzdávala finančné prostriedky žalovaným 1/ a 2/." „Svedkovia uviedli, že žalobkyňa finančné prostriedky odovzdávala G. M.."

14.3.1. V tejto súvislosti žalovaní 1/, 2/ konštatovali, že z ich výpovedí nikdy nevyplývalo, že by mala žalobkyňa finančné prostriedky odovzdať G. M., uvedené tvrdila len žalobkyňa. Ani jeden zo žalobkyňou navrhovaných svedkov (dokonca opakovane vypočutých) nepotvrdil, že by žalobkyňa mala odovzdať akúkoľvek sumu im, pričom aj pri opätovnom výsluchu svedok G. L. uviedol, že žalobkyňa údajne dala nekonkretizované peňažné prostriedky G. M. a nie žalovaným 1/, 2/. A aj svedkyňa H. údajne videla odovzdanie sumy 20.000 Sk len G. M. a nie im. Mali za to, že pokiaľ by aj žalobkyňa poskytla akúkoľvek sumu ich synovi, tento je samostatným právnym subjektom s plnou spôsobilosťou na právne úkony a procesnou spôsobilosťou a len od neho mohla, resp. mala údajne požičané peniaze žiadať vrátiť.

14.4. Ďalej namietali to, že súd prvej inštancie neodôvodnil, z akých dôvodov považoval za dôveryhodné svedecké výpovede G. L., Y. G., K. G., G. H., E. H. a G. D., pričom výpovede svedkov G. L. a E. H.

na pojednávaní dňa 1. októbra 2013 boli v rozpore s ich predchádzajúcou výpoveďou. Títo svedkovia po viac ako ôsmich rokoch od prvotného výsluchu si spontánne „pamätali“ podrobnosti a detaily, ktoré dovtedy nijako neuvádzali. Mali za to, že výpovede uvedených svedkov sú zjavne nehodnoverné a nie je im možné prikladať žiadnu dôkaznú hodnotu.

14.5. Taktiež poukázali na tvrdenia žalobkyne, ktoré preukazujú neexistenciu zmluvy o pôžičke (viď písomné podanie žalobkyne z 22. júna 2006, keď žalobkyňa uviedla, že zaplatenie žalúzií, ktoré mala žalobkyňa realizovať, „brala ako pôžičku pre žalovaných,“ resp. „A tak to bolo i pri ďalších investíciách do bytu.“). Zmluva o pôžičke je však dvojstranný právny úkon medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý rozhodne nevznikne interpretáciou jednej zmluvnej strany, že to „berie ako pôžičku“.

14.6. Podotkli, že sa jedná o vecný a logický rozpor medzi tvrdením žalobkyne (a aj ňou navrhnutých svedkov), t. j. že mala požičať sumu 9.958,18 eur (300.000 Sk), pričom prvoinštančný súd žalobkyňi právnym titulom zmluvy o pôžičke priznal sumu 11.617,87 eur (350.000 Sk).

14.7. Taktiež z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, z akých dôvodov bolo rozhodnuté o solidárnej povinnosti žalovaných 1/, 2/.

14.8. Ďalej zdôraznili, že konceptu zmluvy o zriadení vecného bremena nie je možné prikladať právnu relevanciu, pretože zmluva nebola nikdy uzavretá a podpísaná, netýkala sa ich a vychádza z nepravdivého predpokladu, že G. M. je vlastníkom bytu na základe darovacej zmluvy, pričom ani vlastníctvo bytu G. M. a ani darovacia zmluva na jeho osobu nikdy neexistovali. Takto nepravdivé údaje uvedené v koncepte samé osebe negujú pravdivosť a hodnovernosť všetkých v koncepte obsiahnutých údajov a nemožno z nich ani nepriamo vyvodzovať dôvodnosť nároku žalobkyne, ako to odôvodnil súd prvej inštancie.

14.8.1. V súvislosti s uvedenou listinou súd prvej inštancie uviedol, že listina bola vypracovaná na podnet ich syna G. M. z dôvodu vysporiadania finančného dlhu. Nie je vôbec zrejmé, aký finančný dlh a voči komu mal súd prvej inštancie na mysli, avšak vyporiadanie akéhokoľvek dlhu sa ich nemohlo dotýkať, keďže o existencii listiny ani len nevedeli.

14.8.2. Investícia do veci iného ani pri najextenzívnejšom výklade nezakladá vznik dvojstranného zmluvného vzťahu zmluvy o pôžičke. Žalobkyňa, ako aj svedkovia výslovne potvrdili, že rozhodujúcu časť investícií si žalovaná pri svojom odchode z bytu zobrala so sebou. Samotná žalobkyňa hodnotu toho, čo si z bytu neodniesla, ohodnotila pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 5. apríla 2005 na sumu 50.000 „eur.“ V priebehu sporu nebolo žalobkyňou nijako preukázané, že by suma 300.000 Sk bola niekedy do bytu na C. zo strany žalobkyne preinvestovaná. Žalobkyňa ani nenavrhol znalecké dokazovanie na preukázanie údajných investícií do predmetného bytu.

14.9. Vloženie sumy 50.000 Sk žalobkyňou na účet žalovanej 2/ vysvetlili a taktiež aj svedok G. M., ktorý uviedol, že: „tieto peniaze vrátila pani E. mojej mame na účet vo výške 50.000 Sk, pretože ja som bol zamestnaný, a preto som poprosil pani E., aby to urobila za mňa.“ Išlo o jediný vklad finančných prostriedkov na účet, je ako „modus operandi“ úplne odlišný od predchádzajúcich, resp. nasledujúcich údajných pôžičiek uvádzaných žalobkyňou dávajúcich v hotovosti k rukám G. M.. Tento vklad nepreukazuje, že išlo o pôžičku, ani existenciu akéhokoľvek iného zmluvného vzťahu medzi nimi.

15. Preskúmaním veci dovolací súd zistil, že odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal s odvolacími argumentami žalovaných 1/, 2/.

15.1. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (body 12. až 18.), súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, keď vychádzal z názoru, že žalobkyňa poskytla žalovaným 1/, 2/ peňažnú pôžičku a vec správne posúdil, keď žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť pôžičku vrátiť.

15.2. Odvolací súd po citácii § 657 OZ konštatoval, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, pretože na vznik záväzkového vzťahu sa vyžaduje aj reálne odovzdanie veci dlžníkovi. Pre zmluvu o pôžičke nie je

predpísaná písomná forma.

15.3. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že nárok uplatnený žalobkyňou titulom poskytnutej pôžičky je dôvodný.

15.4. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na listinný dôkaz - návrh zmluvy o zriadenie vecného bremena užívania bytu zo 17. júna 2003 vypracovaný komerčným právnikom na návrh syna žalovaných 1/, 2/, ktorý ako budúci vlastník sa zaviazal zriadiť v prospech žalobkyne vecné bremeno časovo obmedzené ohľadom užívania bytu č. XX na ulici C.. Z návrhu bolo zrejmé, že bol vypracovaný za účelom vyporiadania dlhu.

15.5. Odvolací súd mal za to, že svedok G. M. (syn žalovaných 1/, 2/) v konaní dostatočne neobjasnil, za účelom vyporiadania akého dlhu nechal vypracovať návrh zmluvy, preto treba mať za to s poukazom na ostatné vykonané dôkazy (v uvedenom období žalobkyňa žila so svedkom v partnerskom vzťahu, resp. viedli spoločnú domácnosť a plánovali spoločnú budúcnosť), že sa jednalo o vyporiadanie dlhu - peňažnej pôžičky poskytnutej žalovaným 1/, 2/. Bez právneho významu bolo tvrdenie žalovaných, že návrh zmluvy nebol podpísaný, nakoľko aj bez podpisu tohto návrhu tento osvedčuje okolnosti uplatnenia nároku žalobkyne v konaní.

16. Podľa názoru dovolacieho súdu z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že dovolací súd sa nevenoval podstatným odvolacím námietkam žalovaných 1/, 2/ (uvedeným vyššie v bodoch 14. až 14.9.).

16.1. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že na odvolacie námietky žalovaných 1/, 2/ odvolací súd relevantným spôsobom neodpovedal (nereflektoval), teda odvolací súd ani neuviedol, či tieto sú, resp. nie sú relevantné, dôvodné k prejednávanej veci, keď nie sú, tak z akého dôvodu. Odvolací súd len prevzal právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie, bez bližšieho zdôvodnenia odvolacích námietok žalovaných 1/, 2/.

17. Dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, pričiacu sa pravidlám logického uvažovania.

18. ...(.,)Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňaží). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňaží nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.(")... (rozsudok najvyššieho súdu z 30. júna 2010 sp. zn. 3Cdo/325/2009).

19. Dovolací súd dáva do pozornosti, že skutočnosť poskytnutia pôžičky v konaní vždy preukazuje veriteľ, v danom prípade žalobkyňa, pričom sa musí preukázať skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, nie preukázať možnosť veriteľa disponovať príslušnou peňažnou sumou (uznesenie najvyššieho súdu 23. mája 2012 sp. zn. 1Cdo/78/2010).

20. Zásadám spravodlivého procesu zodpovedá požiadavka, aby súdom urobené skutkové zistenia a z toho vyvodzujúce skutkové závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené.

Skutkové závery, na ktorých je založené súdne rozhodnutie musia mať dostatočnú logickú oporu vo vykonaných dôkazoch.

21. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že žalovaní 1/, 2/ opodstatnene namietali porušenie svojich procesných práv v takej miere, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu došlo v konaní k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá nielen prípustnosť dovolania ale zároveň aj jeho dôvodnosť.

22. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnému pochybeniu podľa § 420 písm. f) CSP je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôžu považovať za správne.

23. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, dovolací súd sa v ďalšom už nezaoberal žalovanými 1/, 2/ namietanou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

24. Najvyšší súd preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnymi názormi dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

26. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.